

Kántor Zsolt

Önbizalom, kontra...

Bea mind az ötven évével ránehezedett az újonnan vett komódra. Alig várta a nehéz nap után, hogy kibújjon a cipőjéből, levegye a blézert, amit a férjétől kapott karácsonyra. A puha pamut nyugalmat árasztott. Kifejezetten szerette ezt a ruhadarabot. Barackvirág színű, zsebeiben elfért a telefon, a kulcscsomó. A bevásárlólista. Amikor belebújt e csodaruhába, úgy érezte, különös védelmet kölcsönöz.

Úgy dőlt az ágyra, mint egy kivágott fa.

Megpróbálta kiszórni a gondokat az elméjéből, kiürítette tudatának a legeldugottabb odúit is. Kipakolta gondolatban a haragos arcokat, amelyek úgy meredtek rá, mintha embert ölt volna, akik irigykedtek jó állására. Tavaly lett intézményfelügyeleti előadó, egyszerű magyartanári sorsát fölcserélte a hivatalnokival. Nem gondolta, hogy magára zúdítja ezzel a szomszédok, a volt kollégák átkait, gúnyolódásait és sértéseit. A házmester megjegygette, hogy biztos ruhapénzt is kap, mert új csizmában jött haza. Anyósa figyelmeztette, ne adja be a derekát, akármilyen csinos ficsúrok akarnak kikezdeni vele, mert most divat a hétvégi tréning, a marketingszex, ahol a főnökök kipróbálják az új „árut”. Azt is visszahallotta, hogy a kormánypárt megvásárolta, kilóra. *Még a felejtést is az ajtó előtt hagyom, suttogta a belső énjének, még az emlékeket is a lomtárba pakolom.*

Annak viszont örült, hogy gyermekei már befutott, pesti értelmiségiek, a férje pedig írja a dolgozatait, most is egy konferencián van. Ő meg bezárkózott a semmibe, a mindent kitöltő, puha ürességbe, és alszik egy nagyot. Olyan mély alvást kívánt, ami áttörést hoz az életébe. Hogy mire felébred, minden jóra forduljon. Még ha ebben *hinni* nem is tudott, de óhajtotta, mintha gyermekfejjel számolna a valósággal. Mennyire igaz az ige, hogy ha be akarunk kerülni a természetfeletti jobbik részébe, olyanná

kell válnunk, mint a kisgyermek. Mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.

Ám hiába akarta, hogy elhagyja minden, amiről kimondta: megszabadult tőlük. A dolgok továbbra is visszamásztak az elme előterébe, és kopogtattak az ajtón. Félálomban a túfilc tolláért nyúlt, hogy fölírjon valamit a citromsárga jegyzetömbbe. Kopogtatást hallott, de tudatosan nem akart már figyelni semmiféle zajra. Elaludt. Anyósa csak állt a lépcsőházban – menyét meglátogatni érkezett, de erre nem került sor. Bea mobilja rezgőre volt állítva, a gardróbban zizegett. Az önelszigetelés sikeresen megvalósult, legalábbis a külvilággal szemben. De a tudatalatti-ban eddig tetszhalottként elfekvő gondolatok betörték a lelkébe. Furcsa szöveg épült az agyában, minden erőlködés nélkül alakult, mintha valaki belenyúlt volna az elméjébe és felírta volna a textus betűit a homloka belső falára.

Csuromvíz lett emlékezetének a szövete. Eláztatták a hús cseppek, amelyek egyenként jelentek meg a belső vetítövásznon, és amelyek mindegyikében egy-egy arc bújt meg, mint üveggyölkben a szivárványos plazmák.

Tudta, hogy közben folyamatosan verset ír. Még a testületi ülések alatt is el-eljátszik egy-egy szonett-fragmentummal, amit azután felír rózsaszínű, kis kockás füzetébe, amit a fiókjában mindig kulcsra zár. Ott van a fiókban a Biblia is: ha valaki kiborítja, legyen mibe kapaszkodnia. Egy-egy ige napokra meg tudja vigasztalni. Aki kér, az kap, aki keres, az talál. Aki kitartóan zörget, annak megnyitattik. Milyen egyszerű igazságok.

Aludt, de az elméje, a szelleme tele lett. Költészettel és emlékképpel. Már-már az istenhitét kezdte bolygatni s megkérdőjelezni a tudata. Ilyeneket gondolt: amikor verset komponál, nem a függetlenségét akarja kinyilvánítani? Amikor sétálni megy szombatontként, ahelyett, hogy elmosogatna, takarítana, nem a szuverenitását akarja kitágítani? És szembemenni a hittel, a családdal, a tradícióval?

Anyósa egyre türelmetlenebbül dörömbölt. A reflexiók már a bejárati ajtón keresztül jöttek-mentek, és a lépcsőházi angyalok is kezdtek álomittassá válni a szövegfolyamtól.

Bea önmagát kárhoztatta megint. Amikor zenét hallgat, filmet néz egyedül, otthon, nem a maga belső világát akarja-e belevinni a láthatatlan nyilvánosságba, nem megmutatni akarja és hozzátenni a Nagy Kontextushoz? Hogy győzedelmeskedjen visszahúzódó természetén a magamutogatás? Ha énekel, imádkozik, beszélget az utcasarkon, nem a karakterét építi-e? S egyúttal minden tétével nem Istennek hódol mégis? S ez az odaadás-visszavonás, önleleplezés és önmegvonás nem inkább szolgálat? Talán. Mindenesetre a kételyek rázuhantak a bizonyosságok csónakjaira és víz alá nyomták az önfelmentést. Ezt is ő gondolta önmagáról – de közben a tudata mosolygott a tudattalanjára, mivel tudta, győzött a vádak felett, mert Krisztusban hitt. Az igaz ember hitből él, nem bérből. S tudta, hogy a lelke az élők csomójába van bekötve Istennél, Aki a csúcson ül, a Mennyekben. Ellenségei lelkét pedig a parittyá öbléből hajítja el. Valaki azt súgta neki, hogy áldott a kosara is és a sütőteknője is. S hogy nem kell félnie a nyelvek ostorától, mert elrejtí a Megértés. A Kinyilatkoztatás, amiben olyan nagy bizodalma volt, hogy a férje olykor azt találta rá mondani: *Mintha forrássá válna a csigalépcső, s ömlene a múlt, mint palackból kiszökött eszme. S a tenger a szobába egy felhőt ereszt be, mint a mese ajtaján a piperkőc Félő.* De ő már nem félt. Kidobta a kukába a félelmet, mint egy almacsutkát, amiről előzőleg lerágta az önbizalmat.